

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐννακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅχι τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκ' ἀφράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου ἰσχυρῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηῶν» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου,
δαμασμός τοῦ μεγάλου θηρίου.

Χίλια τετρακόσα τριανταεννιά,
φεύγ' ἢ βασιλεῖα καθενὸς φονιά.

Συλλαλητήριον ἐξεγερτήριον.

Α'.

Ἄκουσε φωναῖς καὶ κρότους,
ἄκουσε τοὺς ἀλυτρώτους,
σκλάβων ἄκουσε κραυγὴ
μὲς σ' τῶν Ἀθηνῶν τῇ γῇ.

Ἐνωτίσου προσευχαῖς,
κῦττι μαῦρα θύματα,
ποῦ σπαράζουν τῆς ψυχᾶς
τόσα τῶν παθήματα.

Ἔως πότε καὶ Ρωγιάδες
θὰ δουλεύοιμε φονιάδες,
θὰ δουλεύοιμε τυράννους;

Θράκες καὶ Μικρασιᾶται
σὰν πτερόποδες πετᾶτε
μέσα σ' τὰς ἰσπεφάνους.

Καὶ φωνάξετε σ' τὴν κτίσι
καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
μ' ἀτελείωτη βοή.

Πῶς καιρὸς νὰ λείψῃ τώρα
μὴ σκλαβιά θανατηφόρα
καὶ ἀνυπόφορη ζωὴ.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ ὅλοι συναδελφωθῆτε
μ' ἓνα πόνο καὶ καῦμό.

Ὅχι καὶ τῶν μούλων μούλοι,
ὄχι καὶ τῶν δούλων δούλοι
νὰ μᾶς πνίγουν τὸν λαιμό.

Ἐχημήξανε καὶ τώρα
σὰν θηρία σαρκοβόρα
σφαλισμένα σὲ κλουβιά.

Βάλτε παύλα καὶ τελεία
σ' τῶν Ρωγιάδων τὴν δουλεία
καὶ τὴν ἄτην σκλαβιά.

Στὸν σφιγμένον αἶμα
καὶ ἐπ' ἀπὸ τὸν αἶμα
τὸν παγκόσμιον τῆς γῆς.

Θάλλει κτήνος όποιος μείνει
δοῦλος ποταποῦ σέ κτήνη
καί κατακτητῆς σφαγεῖς.

Β.

Μέσα στήν κρυφή χαρά σας
σιμῖετε τὰ λάβαρά σας
μέ τὸ γαλανό πανί.

Κι' ἡ γαλάζια μιᾶς μήτερας
ένωμένης, ἐλευθέρας,
καί δική σας νά γενῇ.

Προσπερνοῦν προσφύγων πλήθη
μ' ἕνα βογγητό σιὰ στήθη,
καί στήν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
ἀντηχεῖ βαρὺς ὁ πόνος,
τῆς δουλείας ὁ λυγμός,
τῆς σκλαβιάς ὁ σπαραγμός.

Περνοῦν κάτι γεροντάκια καί λεβέντικα κορμιά,
ποῦφαγαν πολέμου βόλια,
καί γυνίκες μέ φακόλια,
ποῦναι πόνων καί βασάνων ἱστορία καθημιά.

Τὴν ψυχὴ μας πῶς σπαράζει
τὸ δικό σας τὸ μαρτύρι,
ὁ δικός σας σπαραγμός.

Ἰτε, μάρτυρες τοῦ Γένους,
κι' ἄς ξυπνήσῃ σκλαβωμένους
Ἀλευθριᾶς ἀλαλαγμός.

Κράζουμε, κι' ἐμεῖς μέ σᾶς:
ἄς κοπάσῃ μαῦρος θρήνος
κι' ὁδυρμός μαρτύρων τόσος.

Ἐξ' ὁ Τοῦρκος ὁ φεσᾶς,
καί μαζί μ' αὐτόν κι' ἐκείνος
τῆς Ἀνατολῆς ὁ Πρώσσος.

Τοῦτ' οἱ μπόγηδες οἱ δύο ξεκληρίσανε ντουניᾶ,
δόξης γκρέμισαν βωμούς,
κι' ἐπεράσανε σχοινιά
σέ Πατριαρχῶν λαίμους.

Καί φωνάζουν πλήθη σκλάβων ἀπὸ τὴν Ἀνατολή:
καιρὸς εἶναι νά σταλῇ
τὸ καλπάκι καί τὸ φέσι
εἰς τὸν διάβολο πεσκέσι.

Ἐμπρός, μεγαλομάρτυρες, Μικρασιαῖται, Θράκες,
ζητήσετε τὴν λύτρωσιν τῆς ἀλυτρώτου κτίσεως,
κι' ἐσκουριάσαν ἡ τρώμεραῖς τῶν Πρώσσων σακαρό-
[καις,
κι' οἱ δύο Πρώσσοι λούφαξαν, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Με μιὰ λαχτάρα τρέξετε καί συναδελφωθῆτε,
κι' ἂν σέ λαοὺς ἐλευθεριαῖς ἡ Φήμη διαλαλῇ,
σεῖς πρῶτοι πρέπει, δύστυχοι, ν' ἀπελευθερωθῆτε,
δὲν ἔχει τέτοιους μάρτυρας ἄλλη καμμιὰ φυλή.

Τόσων μαρτύρων ἀδελφῶν γενῆτ' ἐκδικηταί,
τέτοια λαλεῖ συμβολικά κάποιος Πυθίας τρίπους,
ὅτι κι' ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐδάμασε ποτὲ
τοῦ Διομήδη τῶν Θρακῶν τοὺς ἀδαμάστους ἵππους.

Γ.

Τοὺς Βουλγάρους προσκυνεῖτε
καί τοὺς ἄθλους τῶν ὕμνεῖτε,
ποῦ μέ χάρι καί μέ τρόπους
ξέρουν νά καταρημάζουν
καί νά ξεκληρίζουν τόπους,
καί νά βρίσκουνε κι' ἀνθρώπους,
ποῦ γι' αὐτὸ νά τοὺς θαυμάζουν.

Σαλπίζετε τῆς ράτσας τῶν τὰ γέα κατορθώματα
μέσ' στὰ δικά μας χώματα.

Κυττάξετε πῶς τᾶκαναν οἱ λυσσασμένοι λύκοι,
καί ἔεχασαν ἀκόμη

πῶς τότε τοὺς τὰ χάρισαν ἀπὸ κουβαρνταλῆρι
ἱδικοί μας γαλαντόμοι.

Ἐμπρός, κόσμος γι' αὐτοὺς ἄς κηρύττῃ
ὅτι φεύγουν μέ δόξα γεμάτοι,
καί δὲν ἄφησαν μέσα σέ σπῆτι
μήτε κἂν τῆς ἀνάγκης κανάτι.

Φεύγουν φεύγουν σκορπώντας ἐλέη,
καί γι' αὐτοὺς τοὺς Φιλέλληνας κλαεῖ
τῶν Ρωμηῶν Ἐμπροσθὼν τὸ κόμμα,
καί σὺν Ἕλληνας κοῦροι κι' αὐτοὶ
λαχταροῦν νά φιλήσουν τὸ χῶμα,
αὐτὸ πόδι Βουλγάρου πατεῖ.

Στὸν Σερβὸν τὴν ὀλομωσὴ ράχη
περπατοῦσε μιὰ Νίκη μονάχη,
μὰ δὲν ἦσαν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη
παρὰ νέκρα καί ταραχὴ γῆ,
καί καμπόσοι παρὰ λυτοὶ γέροι,
τοῦσαν μείνει στὴν ἐρημὴ γῆ.

